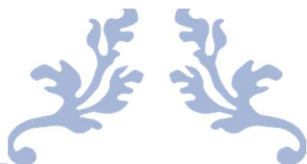

INSOMNIA

Kateřina Chaloupková

INSOMNIA

Kateřina Chaloupková

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno - venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 58. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Obálka a grafika © JPolc
První korektura: Martina Gomolová
Korektura: Lucie Zubalíková
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného po-
volení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis
ISBN 978-80-53031-46-2 epub
ISBN 978-80-53031-45-5 mobi
ISBN 978-80-53031-44-8 PDF

Anotace

Přiznávám, jsem arogantní, pomstychtivý a agresivní sadista, co nemá problém vystřelit druhému mozek z hlavy jen proto, že se na mě špatně podívá. Dokonce i mezi členy arabské mafie se o mně tvrdí, že jsem zvrácený psychopat.

Jednu slabost ale mám – sestru svého nejlepšího přítele. Kdyby věděl, jak jsem ji zneuctil, tak by mě zabil. Snažil jsem se tomu všemu bránit, ale nakonec nezbyla jiná možnost než se zachovat jako největší zmrld. Hořce jsem toho rozhodnutí litoval. Dny, týdny, měsíce, roky... než se dostala do samotného pekla.

Varování

(Čtěte na vlastní nebezpečí)

Násilí:

Připravte se na rvačky, při kterých lítají nejen pěsti, ale i mozky na stěnu. Budete potřebovat pevné nervy – a nejspíš i mop na krev. (bití, střelby, zabíjení, mučení a explicitní popisy násilných aktů)

Sexuální obsah:

Sexuální scény, při kterých možná budete muset vyměnit spodní prádlo. A pozor, ne vždycky je to dobrovolné. (znásilnění, pokusy o zneužití, vulgarismy, sexuální scény a dialogy)

Psychologický tlak a manipulace:

Myslíte si, že vás šéf v práci dusí? Hlavní hrdinové vám předvedou, co to znamená v praxi. (Gaslighting, útlak spojený s rodinným a kulturním očekáváním)

Kriminalita a mafie:

Když se řekne rodinný podnik, ne vždycky jde o cukrárnu. V tomto případě nahlédnete pod pokličku obchodům s drogami, se zbraněmi a dalším nelegálním činností.

Kulturní a genderová témata:

Ženy tady mají právo přesně na dvě věci: mlčet a neodmlouvat. Pokud vám to zvedá tlak, vězte, že hlavní hrdince taky. (kultura spojená s omezováním svobody žen, diskriminace na základě pohlaví)

Psychické zdraví:

Jedna z hlavních postav se neumí příliš ovládat. Občas někoho rozcuchá, urazí nebo si na někom vyzkouší ostrost své mačety. Čti: má sadistické a agresivní sklony.

Jiné:

Témata spojená s vírou a rodinnou ctí, která mohou být citlivá – Ne, mamince radši nevolejte!

Playlist

Jsem Araf Khalaf, dědic dávných tradic a muž, jenž nese odpovědnost za čest své rodiny. Náš rod, hluboce zakořeněný v Bahrajnu, vždy ctíl pravidla, která nás držela pohromadě a definovala nás. Ale co udělal můj vnuk Max? On se rozhodl, že tyto hodnoty zradí.

Bez svolení, bez rodinného souhlasu, se oženil s Američankou. S ženou, která nikdy nemůže pochopit náš způsob života, naše oběti. Její přítomnost byla urážkou všeho, co jsme po generace budovali. Její cizí krev otřásla naším odkazem. Ale ještě více mě ponižovalo, že jsem tomu nemohl zabránit. Max se odvážil jednat za mými zády.

Andrea, jeho sestra a má vnučka, však tu chybu nezopakuje. Ujistím se, že její budoucnost bude v souladu s tradicemi, které nám Alláh svěřil k ochraně. Její manžel musí být mužem, jenž ctí víru, naši čest a postavení našeho rodu. Nikdo z nás si nemůže dovolit druhé selhání. Andrea je mladá a nezkušená, ale právě to z ní činí hliněnou nádobu, kterou lze ještě vytvarovat.

Nezáleží na tom, co chce ona. Žena v našem světě není určena k tomu, aby rozhodovala. Jejím úkolem je následovat, nikoliv vést. Láska? To slovo je jen iluze. Láska se rodí ze společného života, ne z nerozvážného chtíče. Viděl jsem, co se stane, když je láska nadřazena povinnosti. Max mě o tom přesvědčil více než kdokoli jiný.

Andrea nesmí selhat. Její život nebude patřit jí samotné, ale bude nedílnou součástí obnovy naší rodinné cti. Pokud by však vzdorovala... dobře vím, jak jednat. A nikdo, dokonce ani má vlastní krev, nezvrátí vůli, kterou jsem určil.

1. Kapitola – Andrea

Přistála jsem na letišti v Los Angeles, abych se po letech opět viděla s rodinou. S kufrem jsem zamířila z klimatizované haly rovnou do víru rozpáleného, suchého ovzduší. Při pohledu do dálky se nad vyschlými pláněmi mihotal horký vzduch a vytvářel tak optický klam.

Stačila jen malá chvíle a po zádech mi stékala první kapka potu. U krajnice na mě čekala bratrova žena Vicky. Jako jediná bezúhonná tvář celé rodiny. Usmívala se a sevřela mě ve vřelém objetí.

„Tak ráda tě zase vidím,“ vypravila ze sebe přátelsky a já z ní opět cítila tu pozitivní energii.

„Taky mi chyběl tvůj milý úsměv, švagrová.“

Usadily jsme se do auta mého bratra Maxe a cestou do domu mých rodičů si vesele povídaly. Max na nás čekal hned přede dveřmi. Culil se, ale já mu věnovala dost nevrlý úšklebek.

„Ty mi nelez na oči! Jak jsi mohl předstírat vlastní smrt? Parchante jeden!“ strčila jsem mu do ramene, ale s ním to ani nehnulo. Jen se dál dobře bavil. U vchodu se objevila i máma, aby mě přivítala.

„No tak, Andy, nikdo o mně nevěděl. Už se nezlob,“ snažil se mě obměkčit.

„Já se spíš zlobím, protože už nejsem jedináček a jediná dědička impéria Khalafových.“

Max věděl, že si dělám legraci. Ani v dětství, když jsme se dohadovali, tak se nikdy nestalo, že bychom se nenáviděli. Vždycky jsme stáli jeden za druhým. Proto mě oslovil, abych mu před pár měsíci šla za svědka na jeho tajnou svatbu s Vicky.

Máma mě objala na přivítanou a doprovodila mě do patra, abych se ubytovala.

„Nechala jsem všechny věci tak, jak jsi je tu opustila.“

Můj studentský pokoj. Tolik vzpomínek mě s ním pojilo. Ačkoliv už to bylo téměř pět let, stále se mi vybavovala jeho vůně – pralinky a čokoláda. Milovala jsem je. Uklidňovaly mě a pomáhaly mi se koncentrovat na učení.

Bohužel mě doprovázely i špatné vzpomínky, když jsem byla donucena hodit kufr na postel a během pár hodin se zabalit. Bylo těžké vložit do jednoho zavazadla celý život a odejít.

„Ještě pořád se na mě kvůli tomu zlobíš?“ zeptala se provinile máma.

Polkla jsem na prázdno a posadila se na postel.

„Nechci o tom mluvit.“

„K Betovi ti můžu říct jen jedno: Ten kluk se k tobě nehodil.“

„Mami,“ přerušila jsem ji zvednutím paže, „slyšela jsi mě? Nehodlám s tebou řešit minulost.“

„Já jen nechci, aby ses na mě zlobila. Matky pro své děti vždycky chtějí to nejlepší.“

Odfrkla jsem si nad její troufalou úvahou.

„Ráda bych tu zůstala. Začala nový život tady v LA.“

„Skutečně? To je skvělé! Ahmed bude mít radost.“

„Dnešek patří Maxovi a Vicky. S tátou si promluvím zítra.“

Oficiálně se dnes měla sejít celá naše smečka u večeře. Max chtěl Vicky znovu požádat o ruku přede všemi s novou identitou. Už ne tajně, jako před pár měsíci.

Byli jako Romeo a Julie. Zatímco Max byl spíš padouch a vydělával si nelegálními činnostmi, Vicky se snažila sehnat peníze na dluhy po svém údajně mrtvém otci. Ten svoji smrt předstíral, aby ho jistí špatní lidé nezabili. Přesně jako můj brácha, který předstíral smrt, aby ho nezabásli. Jenže to byl zase jiný příběh.

Konečně jsem mohla využít své nové společenské šaty a lodičky. Sešlost na počest bratrových zásnub se konala na úrovni. Všechny dámy byly okouzlující a muži přímo fascinující. Především, když se mezi ostatními členy rodiny objevil i Beto Marbala. Asi se mě právě zmocnil srdeční kolaps.

Neviděli jsme se tolik let a vypadá stále úchvatně. Sebevědomý postoj s rukama v kapsách. Pohrdavý pohled na všechny okolo, který naznačoval, že si o vás myslel svoje. Účes jako kdyby utekl z basy. Vystříhaný na kůži, ale zároveň o něco delší od temene k čelu. Vousy pečlivě zastřížené, ale delší. Tenkrát míval jen krátké strniště.

Ostré rysy ladily s výrazným obočím, a tím pádem vypadal více odměřeně. Nikdy na ostatní nepůsobil jako sympaták. Třeba můj bratr se usmíval rád a často. Beto ne. Vždycky byl nad věcí a všichni pro něho byli jen póvl.

„Na co koukáš?“ zpražila mě máti a dloubla do mě loktem.

Moc dobře věděla, kam koukám, nebo spíše na koho. Jistě, chtěla jsem na minulost zapomenout, ale vidět ho po letech ve mně vyvolalo – i přes to, jak se ke mně zachoval – neovladatelnou touhu. Nechat se obejmout jeho silnými pažemi. Dovolit, aby mě políbil svými zkušenými ústy, nebo si užívat kořeněnou a zároveň svěží vůni jeho parfému, kterým voněl i dnes. Ačkoliv ode mě stál přes půl místnosti, vnímala jsem ho všemi smysly. Krom hmatu a chuti. V těchto případech jsem nechala pracovat vzpomínky. A mé tělo si ho moc dobře pamatovalo. Reagovalo na něho i na dálku. Hrudník se mi nekontrolovatelně prudce vzdouval a bradavky se při každém nádechu třely o saténovou výstelku černých krajkových šatů.

Nemohla jsem se pohledu na něho nabažit. Jak se mu napínalo sako přes široká záda, když se naklonil, aby podal Vicky ruku.

„Koukám, jak to Vicky sluší.“ Podívala jsem se nevinně na matku. Bylo mi jasné, že mi na to neskočila.

S hlubokým povzdechem a zhnuseným výrazem odešla svou přítomností obtěžovat Maxe a Vicky. Nemohla jsem si nevšimnout, jak znechuceně si Beta prohlédla.

Před lety ho zbožňovala, ale od té doby, co se dotkl její dcerky, je to hajzl. I já o něm nemám jiné mínění. Když se vám takový typ chlapa dostal pod kůži, byla to smrtelná kombinace. Ženy mají tendenci muže napravovat a přetvářet si je k obrazu svému, ale Beto byl nenapravitelný. Měl svoji hlavu a miloval sex. Bylo mu jedno s kým si zapíchal. Proto, když mezi námi před lety přeskočila jiskra,

šlo jen čistě o jeho živočišné pudy. Tak to má zafixovaná většina chlapů. A Beto byl bohužel Alfa-samec.

A jestli bych chtěla změnit minulost? Ne, ničeho nelituju.

❖ Před pěti lety ❖

2. Kapitola – Andrea

Během střední jsem se učila vcelku slušně, a proto když se v posledním ročníku rozesílaly přihlášky na univerzity, zvolila jsem tu nejbližší, přímo tady v LA – obor psychologie. Líbilo se mi studovat lidský postoj vůči různým situacím nebo řeč těla. Se spolužačkami jsem si rozuměla a byla v kolektivu oblíbená. Vzhledem ke skutečnosti, že jsem dcera Araba, nikdo z kluků, kteří mě znali, si netroufali zajít dál než k polibku nebo pár intimnějším dotykům.

Na vysokou jsem odcházela ještě s věnečkem. Pro rodinu slušné děvče, pro kámošky poslední a divná. Fakt ani na vysoké nebyla jediná, která by byla ještě panna. A také aby ne, v osmnácti. Nepatřila jsem mezi ošklivé, tlusté ani zakomplexované šprtky, a přesto si na poslední metu nikdo netroufl.

Učení mi zabíralo většinu času. Avšak zbytek volna patřil mé lásce – tenisu, anebo jsme se s holkama vydávaly do klubu. Jen tak si zatančit a tajně popít trochu alkoholu.

Ten den, kdy jsem na Beta poprvé narazila, si pamatuju, jako by se to stalo včera. S kamarádkami Nicol a Debrou jsme se u mě v pokoji chystaly na mejdan. V předstihu mě čekala oslava devatenáctých narozenin. Celá naše parta z vysoké se měla sejít v klubu Insomnia.

Vlastnil ho, stejně jako Inferno, spolužákův otec Hector Hernández. Obávaný chlap v celém LA. Proto se jeho syn Mateo snažil hrát na místního gangstera, ale byl spíš k smíchu. Nám všem. Brali jsme ho mezi sebe jen kvůli nekonečnému přísunu chlastu, protože nám ještě nebylo jedna dvacet, a v Insomnii by nám jinak nenalili.

„Možná bude tvůj první,“ vtipkovala Debra.

„Kdo? Mateo? Nepotřebuješ náhodou brýle?“ ohradila jsem se zhnuseně.

Mateo po svém otci nezdědil nic. Ani ledově modré oči, ani snědé rysy. Naopak jeho plet' byla bledá, s jizvami po akné. Oči měl temně černé. Ani výškou se nepřibližoval skutečným mužům. Zamrzl ve vzrůstu dvanáctiletého, a tím pádem vedle mě vypadal neskutečně vtipně. O půl hlavy menší, a vousy měla delší i naše profesorka literatury.

Na druhou stranu, každý z nás byl něčím postižený. Já byla ještě stále panna. Ano, i v devatenácti. Kromě Matea si nikdo netroufl. Jakmile slyšeli mé příjmení, dali si mě do kupy s obávaným gaunerm – mým otcem.

Já Matea stejně nechtěla. V tu dobu jsem začínala románek s Kylem. Líbilo se mi jeho blond vlnité háro a andělský výraz.

„Můj první by mohl být Kyle,“ nadhodila jsem a holky se začaly rozplývat.

„Jo, ten by stál za hřích,“ zamyslela se Nicol.

Pěkně nalíčené a oblečené jsme se vydaly k východu. Bohužel už na schodech se k nám z pracovny linuly hlasy. Otce, Maxe, Mustafy a někoho dalšího.

Mustafa pro tátu pracoval. Nezajímala jsem se o žádné otcovy známé nebo obchodní partnery, jenže podle jejich hlasitého smíchu byl něco víc.

„Andreo, pojd' sem, vzpomínáš si na Beta Marbalu?“ rozzářil se otec a ukázal na muže, který právě vycházel z pracovny. Stavbou těla vypadal jako hráč rugby. Vysoký, mohutný, snědý a naprosto dechberoucí. *Zavřete mi někdo pusku, prosím.*

Jako studentka psychologie jsem nasadila poker face a klidně ho pozdravila, jako by šlo o našeho obtloustlého souseda s pleškou ve vytahanych teplácích. Jenže celé mé tělo panikařilo. Ztěžka jsem polkla a snažila se zklidnit tep. Nesměla jsem na něho zírat dlouho. Pohled se mi tedy vrátil zpět k otci.

„Měla bych si ho pamatovat?“

„Je to Lamisin bratr. Neviděli jsme se dobrých deset let?“ podíval se na něho, aby se ujistil. „Přiletěl z Bahrajnu a nějaký čas tu pobude.“ Poplácal ho po zádech. Beto se pousmál a měl neskutečně

sladký úsměv. Holky si za mými zády něco šeptaly a já moc dobře věděla co. Už tak měly mokré kalhotky z Maxe, a najednou se před nimi objeví další samec.

„Nevzpomínám si.“

„Ani na Disneyland? Myslím, že v tu dobu jsi zbožňovala Malou mořskou vílu,“ pronesl Beto.

Bože! Ještě se mohl zmínit, že jsem nosila rovnátka, vlasy mi zaplétali do copů a na čele mi rašily bedřary.

Možná jsem si ho okrajově pamatovala, ale v ten čas mě opravdu zajímaly spíš princezny než kluci. A dneska bych mohla s jistotou říct, že upřednostňuju spíš prince, a tím Beto byl.

„Kam se vůbec chystáte?“ zajímal se otec a ustaraně sraštil čelo.

„Do klubu Insomnia.“

„Ne, že přijdeš opilá,“ vztyčil výhružně ukazováček.

„A Maxi, ty s námi nepůjdeš, abys nás pohlídal?“ vetřela se Nicol. Jistě, už zase jí padaly kalhotky.

Max se začal culit a podíval se na svého nového starého kámoše.

„Nejdeme oslavit tvůj návrat?“

Beto vrhnul pohled na mě. *Na mě!* V rychlosti sjel mé černé tílko a upnuté džíny. Možná věnoval o setinu vteřiny déle mému hrudníku, čemuž se není co divit. Bůhví, od jaké babičky jsem zdělila geny velkých prsou, takže ač mi přišly v pubertě jako vada a nepříjemnost, dnes je беру jako přednost. Ale nepraktické pro sport.

No jo, Beto, trochu jsem vyrostla, co? Už nejsem ta copatá holčička, co si hrála s panenkami.

3. Kapitola – Andrea

Do klubu jsme přišly mezi posledními. Zbytek party seděl na našem VIP místě. Blízko k baru i na parket. Kyle mě přivítal milým polibkem, přičemž byl vážně jen milý. Uvítala bych něco vášnivějšího a víc sexy.

Otráveně jsem se posadila ke stolu a tupě se zahleděla k parketu, který už praskal ve švech.

„Tak co ten tvůj brácha? Dorazí?“ zajímala se Debra.

„Slíbil mi to, tak snad ano,“ odpověděla jsem trochu otráveně.

Když se však u baru objevil i s Betem, vnitřnosti se mi začaly nekontrolovatelně kroutit. Beto vypadal dokonale, jako mistrovské dílo. Bílá košile mu lichotila. Pár otevřených knoflíčků odhalovalo mužnou hrud' posetou černými chloupky a řetízkem z bílého zlata s vojenskou známkou. Z vyhrnutých rukávů vykukovalo složité tetování, které zdobilo celou paži.

„Ten Maxův kámoš je taky docela kus. Beru oba do trojky,“ dloubla do mě Nicol a začala se přiblížet culit.

„Uznávám, že má jisté charisma,“ přiznala jsem.

Nejradši bych se na něho vrhla jako důchodce po výprodejích. Je vůbec možné, aby ve mně vzbuzoval takový pocit, i když jsem ještě panna?

Objednali si pití a mířili k našemu stolu. Posadili se naproti nám a představili se ostatním. Styl, jakým Beto seděl nebo se jen tvářil, mě uchvacoval. Každou osobu něžného pohlaví si prohlédl od hlavy k patě a tvářil se znuděně. Možná ho žádná nezaujala, ale přitom ho zajímaly všechny.

Všichni se dobře bavili.

„Táta o tom blbovi s mikrofonem na palici ví?“ zeptal se Max a kývnul směrem k baru, kam mi šel Kyle pro pití.

„O čem to mluvíš?“

„Mluvím o tom blbovi, co tě osahával.“

„Proč by o něm měl vědět?“

„Tak evidentně s ním randíš. Co je zač?“

„Maxi, tohle snad nemyslíš vážně,“ utrousila jsem.

„Nelíbí se mi.“

Jen jsem obrátila oči v sloup. Copak se s ním bude líbat on? Do mého vkusu mu nic nebylo.

„Já se o tvoji Kelly taky nestarám.“ Vstala jsem uraženě a vydala se raději na toaletu, abych si upravila líčení.

Cestou zpět mě Kyle zastavil u baru. Objednal nám dvojitého panáka a rovnou ho do sebe celý obrátili. Culil se na mě s takovým divným slizkým podtónem. Naklonil se ke mně a přísál se mi na rty. Něco nesrozumitelného mi pošeptal do ucha a čekal na moji reakci. Jen jsem se usmála, protože to obvykle lidi dělají, když neslyší nebo nerozumí. Najednou mě chytil za ruku a vedl ven na parkoviště.

Možná se mnou jen potřeboval mluvit o samotě a v tichosti. Venku nikdo nebyl, proto se Kyle lačně zmocnil mých rtů a v zápalu vášně mě narazil na zeď. Praštila jsem se do hlavy, ale to ho evidentně vůbec nezajímalo. Dál mi rukama klouzal po zadku, a pak vyjel dokonce až k mému hrudníku. Kdyby trochu přibrzdil, líbilo by se mi to víc.

Zaslechla jsem za rohem něčí hlas. Nejspíš si někdo jen vybavoval telefonát.

Kyle přidal na intenzitě, a rovnou mi vrazil ruku pod tílko, aby mi sevřel ňadro v dlani. Zalapala jsem po dechu a cítila, jak se na mě natiskl. Především spodní částí. Otíral se o mě svojí tvrdou boulí a dožadoval se, abych se ho dotkla.

„No tak, Andy, pohoň mi ho. Jsem šíleně nadrženej.“

Prudce jsem otevřela oči a podívala se na něho. Myslel to vážně? Pořád mi cpal ruku do rozkroku, ale už mě natolik znechutil, že jsem ho odstrčila.

„Přestaň! Nebudu s tebou píchat na parkovišti.“

„Nemusíme hned píchat. Stačí mi, když mě vyhoníš nebo vykouříš.“

Zvedl se mi žaludek a jeho ptáka jsem se už nehodlala dotknout ani přes džíny.

„Jsi kretén! Jdi se vycpat,“ odstrčila jsem ho, ale on se jen začal přiblížle usmívat. Vydala jsem se zpět ke dveřím, ale čapnul mě za nadloktí, a znovu mě přišpendlil ke zdi. Tentokrát mě čekala mnohem větší pecka. V hlavě mi zabrnělo a vrchní část zad mi odřela

hrubá omítka. Ruce mi uvěznil ve své jedné a druhou se mi snažil hrubě dostat do kalhotek. Kopala jsem ho a křičela na něho.

„Ty parchante, nesahej na mě!“

Stačilo jen zvýšit hlas, a zpoza rohu se objevila mohutná mužská postava. Okamžitě jsem poznala Beta. Všechno se přede mnou seběhlo neskutečně rychle. Beto k nám zběsile popošel pár kroků, chytil Kylea za vlasy a zaklonil mu hlavu tak prudce, až spadl na zadek. Stála jsem opřená o zeď a sledovala, jak ho Beto zase ze země zvedl za tričko a přirazil ho ke zdi tak silně, až mě to bolelo i za něho. Ale co, dobře mu tak!

„Ty zasranej kreténe, ty vůbec nevíš, cos právě provedl!“

„Kámo, sorry. Jsem to trochu přehnal s chlastem,“ bránil se Kyle roztřeseným hlasem.

Beto byl oproti němu obrovský. Zuřil a měl neskutečnou sílu. Držel ho pod krkem a hlavou mu mlátil o zeď. Byla jsem vyděšená a neuvědomovala si, co se mi vůbec před očima odehrávalo.

„Beto, nech ho! Už dost! Zabiješ ho!“ slyšela jsem se křičet.

„Tak co se tě má co dotýkat proti tvé vůli? Takový přizdisráč!“

Vrazil mu pěstí až se Kyle skácel k zemi. Rozkašlal se a odplivl vedle sebe do šterku trochu krve.

„Zabiju tě!“ varovně na něho Beto pozvedl ukazováček.

„Nech ho, prosím. Už dost!“

Musela jsem se mu postavit do cesty, aby ho opravdu nezabil nebo nezmrzal.

4. Kapitola – Beto

Seděl jsem s Maxem a dalšími v Insomnii. Už ani nevím, kdy jsem tu byl naposledy. Kdybych nemusel obstarávat dědovy pozemky a ropné plošiny, radši bych zůstal v LA než v Bahrajnu. Nehledě na svobodný život, který tu panoval.

Jako dítěti mi doma do hlavy cpali Korán, ale spolužáci se o moji víru postarali sami. Šikanovali mě. Tenkrát jsem býval vyhublé tintítko. Dost snadno mě přivázali ke stromu a vysmívali se mi.

„On tě Alláh rozváže. Postará se o nápravu. Sešle na nás kletbu,“ smáli se mi. „Ty debile, žádný Alláh ti tady v Americe nepomůže. Kdybych ti vymáchal držku v hajzlu, tak budeš mít v hubě leda toaleták od hoven, ale ten tvůj Bůh ti nepomůže,“ pokračovali a dál mě tyranizovali.

Bohužel žádný Alláh mi skutečně nepomohl. Zůstal jsem u stromu přivázaný celou noc, dokud mě nerozvázal nějaký děda s čoklem. A tak to šlo několik let. A měli pravdu. Před rodiči jsem se tvářil, že ho uctívám, modlil jsem se s nimi, ale ve škole ze mě byl ateista, jako oni.

Postupem času jsem se začal spoléhat jen sám na sebe. Ctil jsem starší a svoji rodinu, modlil jsem se s nimi k Alláhovi, ale moje víra byla postupem času dost poameričtělá. Přátelství s Khalilovými mi také hodně dalo. Max a jeho rodina nekráčeli ortodoxními zvyky, a přesně jejich přístup mi vyhovoval.

Dnes už nejsem žádné tintítko. Je jen minimum chlapů, co by si na mě trouflo. Na střední jsem všechny přerostl a na vejšce dokonce i překonal váhou. Cvičení i braní přípravků mi pomohlo nabrat hmotu. A proto se ze mě stal nebojácný sráč, ze kterého měli všichni respekt.

K mé sebevědomé povaze časem přibyla i asertivita a umění využívat lidi ve svůj prospěch. Bohužel také agresivita. Když mě někdo naštvál, neexistovaly kompromisy.

A přesně tak mě rozpumpoval ten Andrein nabíječ z Insomnie. Původně se tvářil, že neumí do pěti počítat, a nakonec si dovolil na holku na opuštěném parkovišti.

Na rovinu mě vytočil i hovor s mým obchodním partnerem. Nevyšel, jak měl, a já si všechen vztek vybil i na něm. Andrea na mě křičela, abych ho už nechal nebo ho zabiju. Původně jsem to v plánu fakt měl. Žádný takový hajzl nebude nutit Maxovu sestru k oplzlostem.

Dostal pár krvavých ran, ksicht mu zrudnul jako paviání prdel. Plival krev vedle sebe na zem a já pořád neměl dost. Kdyby mě Andrea nechytla za ruku, asi bych ho tam dodělal.

Podívala se mi vyděšeně do očí, jako by měla strach. O něj se přece bát nemusela. Takový sráč si nakládačku zasloužil. Nakonec jsem ho nechal být, ale jen kvůli Andree.

„Co si myslíš, že by s ním provedl Max?“ procedil jsem zhnuseně a podíval se na sraba, co se krčil u chodníku jako malé dítě.

„Prosím, neříkej mu to. Myslím, že Kyle už svůj prohřešek pochopil dostatečně.“

„Jestli se na ni jen podíváš, tak ti amputuju hnáty a hodím je koťotům, ty šmejde! Máš štěstí, že se za tebe Andrey přimluvila!“ promluvil jsem na něho.

„Děkuju,“ hlesla tiše.

„Vrátíme se dovnitř?“

Andrea se sice netvářila, že by měla náladu na oslavu, ale nakonec šla se mnou. Cestou ke stolu jsem si jen umyl krev z rukou, a vrátili jsme se, jako by se nic nestalo.

„Kde je ten tvůj blb?“ zajímal se Max a hleděl na Andreu.

„Myslím, že jsem ho nahoře viděl s nějakými pochybnými frajery,“ zmínil jsem se a Andrea se na mě vděčně podívala.

„Jsem fakt rád, že ses vrátil do Států.“ Poplácal mě Max po zádech.

„Snad napořád, pokud se dědův stav znovu nezhorší.“

„Chápu.“

„Ale pryč od nepříjemných témat. Co Kelly? Musíš nás seznámit.“

Maxův výraz pohltil přiblblý úsměv. Ale ne! Zabouchnul se do ní. Ne, že bych mu to nepřál, ale už na střední měl pár holek, ze kterých se mu totálně zatmělo. Kdyby mi nevolal a nepsal, že je Kelly našich mravů, pak bych se o něj bál. Jenže Kelly údajně patřila k podsvětí.

Nezajímal jsem se o ni. Nevoněly mi ani vztahy. V Bahrajnu moc holek na sex nenajdu, ale tady v LA si to hodlám užít.

„Klidně hned zítra,“ zamrkal na mě.

„A nemá nějakou pěknou kámošku?“

„Na hraní?“ rozesmál se.

„Na co jiného? Ženit se nebudu. Udělám si s pěti kočkama děti a rozvětším rodinu.“

„Nebudeš se ženit? To si povíme, až se zamiluješ.“

„Láska je pro slabochy. Neříkám, že jím jsi, ale uznávám, že ti vymyla mozek.“

„Já se ti budu tak smát, až přijdeš s nějakou buchtou.“ Plácal se smíchy do stehén.

Jen jsem nesouhlasně zavrtěl. Všechno je v hlavě. Když se budu chtít zamilovat, tak se zamiluju, ale nemám o takový cit zájem. Tohle je jediná věc, ve které se s Maxem neshodneme.

Zatímco mi Max žvanil o Kelly, já pozoroval prdelky na parketě. Kroutily se, pohrávaly si s vlasy a tvářily se sexy. Řekl bych, že většinu z nich bych si pod sebou dokázal představit. Nejsem zas tak náročný. Stačí, aby měla vlhký klín a velký kozy. Minimálně do ruky. Pokud měla prsa menší než já, nebyla pro mě atraktivní.

Upřel jsem pohled do davu tančících holek. Jednou z nich byla Andreina kámoška. Pokukovala po mně. Usmívala se, ale měla zásadní problém. Neměla na hrudníku nic, a navíc jí chyběl i zadek. Rád jsem měl kočičku za co chytit.

S Maxem jsme do sebe nalili pár skleniček rumu a vyprávěli si o všem, co se tu událo za mé nepřítomnosti. V zorném úhlu na parketě se objevila luxusní prdelka. Dlouhé hnědé vlasy, pěkné křivky, výrazné oči a dívala se mým směrem.

„Omluv mě na chvíli,“ pronesl jsem.

Křivě jsem se pousmál a Max hned sondoval, na koho se culím. Reagovala na pozvednutou skleničku a jakmile jsem se zvedl, vyrazila za mnou na bar.

Představila se, jenže mi její jméno okamžitě vypadlo. Přijala pozvání na drink. Začal jsem nenápadně. Letmý dotyk na bok, zadek a pak už si nechala strčit jazyk až do krku. Zacukalo mi v péru a pošeptal jsem jí, jestli se nechce vypařit.